

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/35/2020
Identifikačné číslo spisu: 8893899882
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8893899882.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobcu X. B., bývajúceho v I. N. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., so sídlom vo Vranove nad Topľou, Ulica 1. mája 1246, proti žalovaným 1/ W. W. a 2/ W. W., obom bývajúcim vo O. I. G., W. XXXX/XX, obaja zastúpení JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom vo Vranove nad Topľou, Sídlisko Okulka 19/42, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8 C 21/1993, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2019 sp. zn. 8 Co 78/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. decembra 2018 č. k. 8 C 21/1993 - 556 I. zriadil vecné bremeno v prospech vlastníka stavby rodinného domu so súp. č. XXXX, postaveného na parcele č. XXX, ktorý je zapísaný na LV č. XXXX, kat. úz. O. I. G., označený v geometrickom pláne č. T. XCXX/XX-XX/XXXX z 9. septembra 2008 vyhotoveného R.. V. Z. zodpovedajúcemu právu vlastníka stavby užívať pozemok označený ako parcela č. XXX/X o výmere 170 m², parcela č. XXX/X o výmere 22 m² a parcela č. XXX/X o výmere 98 m², kat. úz. O. I. G., podľa geometrického plánu č. T. XCXX/XX-XX/XXXX z 9. septembra 2008 vyhotoveného R.. V. Z. za účelom výkonu vlastníckych práv k stavbe; II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne, na vlastné náklady, odstrániť stavbu skleníka bez súpisného čísla, postaveného na parcele č. XXX, ktorá parcela je zapísaná na LV č. XXXX, kat. úz. O. I. G., v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku; III. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náklady za zriadenie vecného bremena vo výške 2 850,- eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku; IV. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania; V. vyslovil, že Geometrický plán č. T. XCXX/XX-XX/XXXX z 9. septembra 2008 vyhotovený R.. V. Z. tvorí neoddeliteľnú súčasť rozsudku; VI. vyhovel sťažnosti žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 11. júna 2008 č. k. 8 C 21/1993 - 510 v odseku 7. o povinnosti žalovaných 1/ a 2/

zložiť zálohu na znalecké dokazovanie a toto uznesenie v tejto časti zrušil; VII. uložil žalobcovi povinnosť nahradiť štátu na účet tunajšieho súdu trovy štátu vo výške 62,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku; VIII. uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nahradiť štátu na účet tunajšieho súdu štátu vo výške 62,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 120 ods. 2, § 123, § 124, § 135c ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1954 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 185 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a § 88 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“) uviedol, že žalobca sa domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva odstránením vyššie uvedených stavieb (rodinného domu a hospodárskej budovy) vo vlastníctve žalovaných, ktoré boli postavené na jeho pozemku bez jeho súhlasu. Z dôvodu, že žalovaní uvedenú parcelu nadobudli dobromyseľne, požiadali o vydanie stavebného povolenia, ktoré im bolo vydané s tým, že následne bola stavba čiastočne zastavená a neskôr bolo stavebné povolenie opätovne povolené a po vykonaní stavby bolo vydané aj kolaudačné rozhodnutie na užívanie stavby, ktorá je zapísaná na liste vlastníctva, pričom stavebný úrad vychádzal z toho, že stavebníci sú aj vlastníkom pozemku, na ktorom sa má postaviť stavba, avšak tunajší súd rozsudkom z 22. januára 2002 sp. zn. 8 C 878/1993 vyslovil, že Kúpna zmluva uzavretá 18. januára 1989 medzi žalovanými a nebohrou F. W.T. o prevode nehnuteľností, parcela č. XXX, zapísaná na LV č. XXXX, katastrálne územie O. I. G., je neplatná. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie konštatoval, že stavba bola v čase jej začatia oprávnená a taktiež nie je čiernou stavbou, keďže bola postavená v súlade s príslušnými administratívnymi predpismi, avšak po jej postavení nastali také skutkové okolnosti, kedy na cudzom pozemku bola v konečnom dôsledku postavená neoprávnená stavba, keď vlastníkom pozemku a vlastníkom domu, ktorý je na pozemku postavený, sú rozdielne osoby a zaniklo tak aj právo existencie tejto stavby. Súd prvej inštancie preto musel zväžiť, ktorému vlastníckemu právu poskytne ochranu, či právu vlastníctva stavby alebo právu vlastníctva pozemku a ustálil, že odstránenie stavby by nebolo účelné a nebolo by ani v súlade s dobrými mravmi, nakoľko v čase začatia tejto stavby žalovaní boli dobromyseľní v tom, že právo stavať stavbu na parcele im patrí a navyše v uvedenom dome okrem žalovaných, ktorí nemajú iné možnosti zabezpečenia bývania, býva ešte aj ich dcéra. Podľa súdu prvej inštancie, prikázanie stavby do vlastníctva vlastníkovi pozemku a ani možnosť zámenny pozemkov neprichádzali do úvahy, pretože s tým vlastníkom pozemku (žalobca) nesúhlasil, a žalovanými navrhnutá možnosť odkúpenia spornej parcely nebola možná z dôvodu nemožnosti dohody na cene medzi účastníkmi. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie usporiadal rozdielných vlastníkov pozemku a stavby zriadením vecného bremena za náhradu na parcely, ktoré sú nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe, a to v rozsahu nevyhnutnej plochy, ktorú znalec zameral, zakreslil a označil parcelnými číslami XXX/X, XXX/X a XXX/X. Pri stanovení náhrady ceny pozemku súd prvej inštancie zohľadnil charakter vecného bremena, ktoré bude počas celej existencie stavby úplne znemožňovať vlastníkovi pozemku užívať tento pozemok, brať z neho plody a úžitky, a preto určil hodnotu odplaty za zriadenie vecného bremena vo výške všeobecnej trhovej hodnoty pozemku stanovenej znalcom. Ohľadne hospodárskej budovy - skleníka bol súd prvej inštancie toho názoru, že je taktiež neoprávnenou stavbou, ktorá zároveň nie je nevyhnutnou stavbou na výkon vlastníckeho práva ani na výkon práva bývania, nebolo jej vydané ani stavebné povolenie, a preto v tejto časti považoval žalobu za dôvodnú. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že záloha na dokazovanie pri ustanovení znalca za účelom stanovenia trhovej ceny parciel nebola zo strany sporových strán splnená a keďže tunajší súd vyplatil znalcovi za podaný znalecký posudok odmenu vo výške 124,- eur, súd prvej inštancie zaviazal tieto strany na polovicu týchto trov štátu na náhradu v polovici. Navyše súd prvej inštancie vyhovel sťažnosti žalovaných voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorý im uložil povinnosť podať zálohu na znalecké dokazovanie, nakoľko odmena bola znalkyni vyplatená zo štátnych prostriedkov, čím povinnosť na zloženie zálohy zanikla a v konečnom rozhodnutí súd priznal štátu uvedené vyplatené trovy voči každej strane v polovici, t. j. podľa pomeru úspechu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 C.s.p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 26. augusta 2019 sp. zn. 8 Co 78/2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených

skutočností vyvodil správny právny záver a keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, osvojil si náležité a presvedčivé odôvodnenie jeho rozhodnutia, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Podľa odvolacieho súdu nemožno nič vyčítať postupu súdu prvej inštancie, ak sa priklonil pre vyriešenie 25 rokov trvajúceho sporného právneho vzťahu a v tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2018 sp. zn. III. ÚS 247/2018 - 38, v zmysle ktorého neodstránenie právnej neistoty sporových strán v tak dlhotrvajúcom konaní je neprijateľné. Ako ďalej odvolací súd uviedol, sporové strany v konaní prezentovali nezmieriteľné stanoviská a kým žalobca výlučne navrhoval odstrániť všetky stavby na náklady toho, kto stavbu zriadil, žalovaní vytrvalo poukazovali na to, že nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu chceli a chcú odkúpiť, či realizovať výmenou za inú parcelu. Odvolací súd bol toho názoru, že postup súdu prvej inštancie bol správny, keď pri nariadení odstránenia skleníka žalovaných nezohľadnil tie isté prísne kritéria ohľadne účelnosti odstránenia neoprávnene zriadenej stavby ako pri rodinnom dome žalovaných, či nevysporiadal vzťahy prikázaním celého pozemku žalovaným za náhradu alebo zámenou tohto pozemku za iný pozemok, pretože nemohol svojím rozhodnutím opierajúcim sa o § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka zmeniť vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam. Ohľadne že žalovaní si svojvoľne a proti zákazu vydaného súdom na cudzom pozemku postavili dom, odvolací súd uviedol, že rozhodnutie o stavebnom povolení nadobudlo právoplatnosť 28. augusta 1990, 12. septembra 1990 bolo vydané rozhodnutie o zákaze výstavby a v rovnakom období v konaní sp. zn. 4 C 254/1990 súd vydal predbežné opatrenie, ktoré stranám doručil 27. augusta 1990, následne dňa 20. mája 1992 bolo vydané neodkladné opatrenie, ktorým sa zakázalo žalovaným pokračovať vo výstavbe rodinného domu na parcele č. XXX do právoplatného skončenia konania pod sp. zn. 6 C 468/1991, pričom obidve uznesenia o zastavení stavebných prác, ktoré vydal Okresný súd Vranov nad Topľou, boli časovo obmedzené a keďže obidve konania boli právoplatne skončené, odpadol dôvod zastavenia stavebných prác, preto 7. mája 1993 Obvodný úrad pre životné prostredie vo Vranove nad Topľou - odd. ÚRaŠSS vydal rozhodnutie, ktorým povolil stavebníkom - žalovaným pokračovať so stavebnými prácami na novostavbe rodinného domu na parcele č. XXX k. ú. Vranov nad Topľou, začatej na základe stavebného povolenia z 21. augusta 1990. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Dovolateľ vyslovil presvedčenie, že odvolací súd vo viacerých podstatných ohľadoch vec chybné právne posúdil, keďže žalovaným sa nepodarilo preukázať ich vlastníctvo k pozemku, na ktorom stavali, a napriek tomu namiesto nariadenia odstránenia nepovolennej stavby bolo v prospech tejto stavby súdom zriadené vecné bremeno. Podľa dovolateľa, podstata nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany oboch konajúcich súdov spočíva v chybnnej aplikácii § 125 a tiež § 135c ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, pretože, ako zdôraznil, žalobca je výlučným vlastníkom pozemku a nikdy žalovaným súhlas so stavbou nedal, pričom žalovaní celkom jasne a bez pochybností vedeli, že stavby stavajú na pozemku, ktorým im nepatrí a je vlastníctvom takého človeka, ktorý od nich súdnou cestou žiada, aby tam nestavali a aby jeho pozemok uvoľnili. Dovolateľ taktiež namietal irelevantnosť existencie stavebného povolenia od stavebného úradu, ktoré nenahrádzalo ich vlastníctvo k pozemku. V ďalšom dovolateľ podrobne rozobral skutkový stav veci a vyslovil polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu zhrnuli, že vlastnícke právo žalobcu k pozemku, na ktorom stojí stavba, a vlastnícke právo žalovaných k tejto stavbe požívajú vo vzájomnom pomere rovnakú právnu ochranu, a hoci nesúhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu, plne ho rešpektujú a navrhli dovolanie žalobcu odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v

súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

9. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Pre obidve procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

13. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

14. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) a „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. je irelevantná. Pre úplnosť treba ešte uviesť, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. sa vzájomne vylučuje, pretože ak v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu daná právna otázka ešte vyriešená nebola, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

15. Z obsahu dovolania žalobcu odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. je zrejmé, že žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávnosti, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačil žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko, judikát najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu) od záverov, ktorého sa odvolací súd odklonil, ani nevysvetlil potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil. Uviedol len, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení pri aplikácii § 125 a tiež § 135c ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, pretože, ako zdôraznil, žalobca je výlučným vlastníkom pozemku a nikdy žalovaným súhlas so stavbou nedal, pričom žalovaný celkom jasne a bez pochybností vedeli, že stavby stavajú na pozemku, ktorým im nepatrí a je vlastníctvom takého človeka, ktorý od nich súdnou cestou žiada, aby tam nestavali a aby jeho pozemok uvoľnili. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. akú právnu otázku je potrebné vyriešiť, dovolateľ neuviedol. Žalobca týmto argumentom vyjadril len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu. Vyššie uvedená dovolacia argumentácia žalobcu o nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/ C.s.p. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/ C.s.p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

16. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ zastúpený advokátom totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., resp. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 C.s.p. neboli splnené, keď žalobca v dovolaní neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach a rovnako neuviedol konkrétnu právnu otázku a neuviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

18. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania 2 :1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.